

[Palle Simonsen]

side er en række punkter, som man ikke kan acceptere, men jeg opfatter det sådan, at der er en positiv holdning bortset fra de to nævnte partier. Det finder jeg faktisk meget væsentligt.

Når man tager i betragtning, at vi nu igen de 4 år, bistandsloven har eksisteret, har oplevet små, spæde forsøg på ændringer, og at de gang på gang er blevet afvist med den argumentation, at bistandsloven var perfekt, så turde dette nok siges at være et betydeligt fremskridt.

Jeg vil først og fremmest sige tak til socialministeren, der, selv om hun gjorde gældende, at hun ikke kunne gå ind for forslaget, dog alligevel sagde, at hun ikke var afvisende over for ændringer. Jeg forstår det sådan, at regeringen er indstillet på at finde strammere regler for udmåling af hjælp efter § 37, at stramme tilbagebetalingsreglerne, at stramme reglerne omkring tildeling af hjælpemidler og i øvrigt at se på selve fastsættelsen af taksterne for ophold i daginstitutioner, om end efter et andet princip. Det synes jeg faktisk er meget imødekommende fra regeringens side, og jeg forestiller mig, at vi under udvalgsdrøftelsen kan få en saglig debat om disse ting.

Jeg vil godt gøre gældende sådan mere generelt i forbindelse med denne debat, at der ikke fra forslagsstillernes side ligger noget ønske om at ændre ved de grundlæggende principper i bistandsloven. Det synes jeg det er meget afgørende at fastslå.

Baggrunden for, at vi har fremsat forslaget, er alene den, at vi mener, bistandsloven har udviklet sig i en betydelig mere uheldig retning, end folketinget forestillede sig, da loven blev vedtaget her i 1974. Jeg husker tydeligt, at der dengang blev sagt, også fra socialdemokratiets side, at bistandsloven alene var en administrativ reform. Det blev sagt af socialdemokratiets daværende ordfører, fru Eva Gredal, som senere kom til at føre loven ud i livet. Men det blev jo mere end en administrativ reform, som lagde opgaverne ud til kommunerne og forenkledte selve spørgsmålet om den sociale bistand. Der blev tale om en eksplosion på udgiftsområdet, som vi nu altså kan konstatere at der er bred forståelse i folketinget for skal ændres.

Jeg vil også gerne fastslå, at det grundlæggende princip, som blev fastlagt i forbindelse med bistandsloven, at man under en kortva-

rig social nødsituation skal have en høj hjælp i form af forbigående hjælp og senere skal gå over til varig hjælp, lægger vi stadig væk vægt på skal eksistere. Men vi mener, netop ud fra mange af de eksempler, der er kommet frem gennem de senere måneder, at der er mange, der får forbigående hjælp ud over både ét og halvandet år. Det har efter min opfattelse aldrig været meningen med bistandsloven.

Når det f. eks. bliver sagt fra fru Birthe Niensens side, at punkt 2 i vores forslag er udtryk for en fattighjælpsydelse, så er jeg næsten ikke engang indstillet på at bruge tid på at argumentere imod det. Jeg vil bare sige, at det, vi foreslår faktisk er maksimums- sygedagpengesatsen, og jeg gør opmærksom på, at den immervæk er ca. 80.000 kr. på årsbasis på nuværende tidspunkt. Det tør vist ikke siges at være en fattighjælpsydelse. Det er i hvert fald den ydelse, som man fastslår at folk kan klare sig med, hvis de er ramt af sygdom, eller hvis de er ramt af arbejdsløshed. Det er vel ikke fattighjælp?

Det, som er afgørende i vores forslag, er at få fastslået, at man efter en periode på et halvt år skal indstille sig på et lidt lavere niveau, men i virkeligheden først efter et år går ned på varig hjælp. Det er igen, så vidt jeg kan bedømme det, i overensstemmelse med de intentioner, som blev lagt for dagen i forbindelse med bistandslovens gennemførelse.

Jeg har tidligere givet udtryk for og vil egentlig godt understrege det endnu en gang her, at så vidt jeg kan bedømme det, er der sket det med bistandsloven, at den er blevet ført ud i livet i den ånd, som man havde tænkt sig i socialreformkommissionen. Det, som ligger imellem, nemlig behandlingen i folketinget i begyndelsen af 1970'erne, er ligesom glemt. Diskussionen i folketingets socialudvalg og diskussionen her i folketingssalen dengang lagde klart op, at der ikke var plads til nye udgiftsstigninger på dette område. Men det er så bare senere stille og roligt gledet.

Må jeg sige til hr. Taanquist, at vi ikke støder nogen mennesker ud af systemet. Det synes jeg faktisk at jeg har dokumenteret ved mine bemærkninger om forskellen mellem den forbigående og den varige hjælp. Vi søger at holde fast i den oprindelige tankegang om en høj hjælp i en kortere periode, og der-